

Хаджи Димитър, Ботев постига абсолютната поетическа реализация на собствения си мит. Причината за това е в един обратен процес на скрито игнориране на конкретния биографичен пласт и вписването в един универсален архетипен образ – на самопожертвалия се херой, който е с много древни, предлитературни корени.

Отказвайки да търси реализация на собствения автомат в параметрите на поезията, а в тези на соматично-деятелното, Яворов попада в епицентъра на сложно усукан *жанрово-дискурсивен сюжет*. В рамките на този сюжет *играещото социално тяло* на хайдутина Яворов в акта на своята *поетическа* самоартикуляция постепенно ще се „отмества“ в сферите на символичното – в един *играещ език* (*lingua ludens*), който в последна сметка ще погълне и замести тялото.

В крайния, абсолютния си вид това ще бъде *езикът „Безсъници“*, игнорирал „тялото“ и зает изцяло с изговарянето на „душата“, на един абсолютен и метафизичен „вътрешен“ Аз – душа.

Но за нас тук са интересни жанрово-дискурсивните перипетии на този автоматологичен сюжет. Постепенните отмествания от *соматично* (хайдушко) към *собствено езиково*, които в процеса на акумулирането си той, преди да се реализира по абсолютен начин в жанра на лириката, претърпява в специфичния жанр на мемоара.

Същностната раздвоеност на Яворовия мит е двупосочно обвързана с една *жанрово-дискурсивна неустойчивост* – тя се проявява в колебанието между прозаичност и лиричност в езика на „Хайдушки копнения“. Корените на тази неустойчивост откриваме в една изначална подмяна на поетическото с мемоарното у Яворов (в акта на самото решение за писане на мемоар) – подмяна, имаща своите основания в *принципната близост* между *лирическо* и *мемоарно*, особено в контекста на неоромантическата естетика на епохата.

Разглеждайки доминиращата позиция на лириката в жанровото съзнание на кръга „Мисъл“, Тиханов специално подчертава валоризацията на един лирически поджанр – *песента*, припомняйки особената актуалност на неоромантическото клише „*живот-песен*“ (живот = песен), открито с архетипална чистота именно у Ботев¹¹. В жанровото съзнание на епохата *песента* се оказва пределно медиален жанр, чрез който в полето на литературното се допуска соматичното, биографичният жест се олитературява. В ход е и обратният процес на пренос на чисто жанрови

¹¹ Тиханов, Г. *Жанровото съзнание на кръга „Мисъл“*. Към културната биография на българския модернизъм. С., 1998, с. 128–129.